

Upřímnost, pravda a láska

(předvelikonoční příprava)

1 K 5:7-8

7 *Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus.*

8 *Proto slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy.*

Mezi upřímností a pravdou je rozdíl. Znáám lidi, kteří jsou upřímní a přece nemají pravdu. Vstoupili jsme do času předvelikonočního. Do času příprav na velikonoce. Příprav na největší křesťanský svátek. Jak by tato příprava měla vypadat? Písmo říká: „*Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus. Proto slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy.*“

Slavit Boha nemáme jen s upřímností, to bychom se daleko nedostali, slavit Boha máme s „*nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy*“. A nic jiného se do toho nesmí přimísit. Co to je nekvašené chleby upřímnosti a pravdy? Chleby, které se používali při velikonočních byly nekvašené. To je obraz, který vypovídá o tom, jak má o velikonočních vypadat křesťanovo srdce. Tedy jeho mysl i city. V chlebech nesmělo být nic, co by v nich rostlo a sílilo. Žádné kvasnice. Podobně ani v našem srdci nemá být nic zlého a špatného. Žádný kvas zla a špatnosti. Jen upřímnost a pravda.

Znáám mnoho Božích dětí, kteří se v první řadě snaží o upřímnost a zanedbávají pravdu. Kvůli upřímnosti řeknou: „*tak a tak to cítím, toho a toho člověka prostě nemám rád*“, a zanedbají pravdu Božího slova. Pravdu o tom, že milovat máme nejen své bratry, ale i své nepřátele. Na tomto názorném příkladě vidíme, že podle citu se nedá řídit. A že větší než cit je sebezapření a cesta kříže.

Dejme tomu, že předložím bance šek na 100.000,-Kč a pokladník se mě zeptá:

„Máte zde uložené peníze?“

„Nemám“, odpovím, „ale upřímně věřím, že jsou pro mne zde ty peníze uloženy a že na tento falešný šek mi budou vyplaceny.“

Tato má upřímnost jistě skončí velkou ostudou nebo dokonce policejním šetřením.

Někteří lidé se drží lží, podvodů a klamů a setrvávají v nich. Upokojují své svědomí tvrzením, že to myslí se svou vírou vážně a upřímně. Takové počínání je nemoudré. **Neboť upřímnost má cenu, jenom tehdy, jestliže věří pravdě.** Jsi-li na nepravé cestě, žádná upřímnost tě nedovede k pravému cíli. Když se lodní kapitán zmýlí ve svých výpočtech a pluje chybným směrem, žádná upřímnost víry jej nedovede do přístavu kam chce doplout. Sedneš-li do nepravého vlaku, nedojedeš k cíli, ať věříš sebeupřímněji. Upřímnost má velkou cenu. Je důležitá. Farizeové a zákoníci ji neměli. Oni věřili pravdě, ale nebyli upřímní. Byli to pokrytci a Pán Ježíš jejich způsob zbožnosti označil za nejhorší. Upřímnost je tedy perla převzácná, ale význam a smysl má jen tehdy, je-li ve spojení s pravdou.

Zahleďme se dnes do knihy Přísloví a Kazatel na slova **pravda, právo, přímost a lež**. O knize Přísloví čteme v úvodu, že je dobrá jako Boží Slovo mimo jiné k tomu, abychom si s její pomocí osvojili: „*kázeň, spravedlnost, právo a přímost,*“ (Př1,3)

Př1,1-7:

- 1 *Přísloví Šalomouna, syna Davidova, krále Izraele,*
- 2 *jak poznat moudrost a kázeň, jak pochopit výroky rozumnosti,*
- 3 *jak si prozíravě osvojit kázeň, spravedlnost, právo a přímost,*
- 4 *aby prostoduší byli obdařeni chytrostí, mladík poznáním a důvtipem.*

5 Bude-li naslouchat moudrý, přibude mu znalostí, a rozumný získá schopnost

6 porozumět přísloví a jinotaji, slovům mudrců i jejich hádankám.

7 Počátek poznání je bázeň před Hospodinem, moudrostí a kázní pohrdají pošetilci.

Žijeme v době, kdy je velmi setřena hranice mezi pravdou a lží. Za křivé svědectví se netrestá tak, jako dříve a děti jsou již od mládí učeny lhát a podvádět. Jestliže noviny rozšíří lež, na kterou se přijde a která učiní mnoha lidem velké škody, stačí aby článek dementovaly a vše je vyřešeno. Můžete dát sice k soudu lživé řeči, ale má to pranepatrnou účinnost. Proč? **Protože pravda není ceněna !** Člověk pravdivý za každých okolností je dokonce považován za blázna a naivku, který nepatří do dnešního světa. Úsloví: „s poctivostí nejdál dojdeš“ je už dávno považováno za přežitek a lež. Málokdo se ho drží a málokdo mu věří. Boží Slovo ale říká různými způsoby opak. Je na nás, zda budeme Božím Slovu věřit a zda, byť proti všem, se podle něj budeme řídit. Boží Slovo říká:

Př 8,6 Slyšte! Vyhlašuji, co je směřodatné, otevírám rty a plyne z nich přímost. O pravdě hovoří můj jazyk, mým rtům se svévole hnusí.

Př 12,22 Zrádné rty jsou Hospodinu ohavností, kdežto zalíbení má v těch, kdo prosazují pravdu.

Př 12,19 Pravdivé rty se zajistí navždy, kdežto jazyk zrádný na okamžik.

Př 14,25 Pravdivý svědek druhé vysvobodí, kdežto lstivý šíří lži.

Př 21,3 Prosazovat spravedlnost a právo je před Hospodinem výbornější než oběť.

Nejprve *Př 12,19* zařazuje pravdu a lež do časového období. Na to často zapomínáme. Lež, klam a podvod se vždy z momentálního časového období zdají výhodnější. Avšak z dlouhodobějšího časového horizontu jsou vždy nevýhodné. Příklad ze školy, na to si asi všichni budeme pamatovat: *Všichni se ve třídě domluvili, že zaprou, že měli domácí úkol. Učitelka je roztržitá... Nikam si ho minulou hodinu nezapsala, ...mohlo by to vyjít. Nikdo ale nesmí zradit... Lež se podařila. Na otázku po úkolu celá třída svorně odpoví: „Žádný jsme neměli.“ Podvod se podařil. Učitelka se sice podivila, ale uvěřila.* Rozeberme si tento akademický příklad: Z momentálního hlediska je to výhodné. Ale z pohledu časového horizontu celých čtyř let, po které nás bude na střední škole tu matematiku učit, je to velmi nevýhodné. Zaseli jsme seménko nedůvěry, které v ní poroste a stačí ještě maličko třeba mylného podezření a už celá naše třída upadne v její nemilost a pak se máme na co těšit celá dlouhá čtyři léta, která nás bude učit. A jak se zachová u maturity? Kěz je nám milostivé samo nebe!!!

To byl jen akademický příklad, ale platí to tak ve všem. „*Př 12,19 Pravdivé rty se zajistí navždy, kdežto jazyk zrádný na okamžik.*“

Slovo **navždy** stojí za to osvobození se od pocitu, že přeci jen se lhát občas vyplatí. **Nevyplatí !** A to dokonce ani tehdy, když se na lež nepřijde a všechno jakoby dobře dopadlo. Pán Bůh ji slyší vždy.

Př 12,22 Zrádné rty jsou Hospodinu ohavností, kdežto zalíbení má v těch, kdo prosazují pravdu.“ V životě je velmi důležité navštěvuje-li mě Hospodin svým požehnáním, protože má ve mně zalíbení, nebo pláče-li nade mnou, protože mu jsou mé zrádné rty ohavností. Nejen má lež krátké nohy, jak praví lidové úsloví, ale také *Př 21,7 „Svévolníky zachvátí zhouba, kterou rozpoutali, neboť odmítali zjednat právo“.* Slova pravdy mají **spolehlivou jistotu**, podle *Př 22,21*, utváří člověku **dobrou pověst**, podle *Př 2,9 „zanechávají dobré stopy“*, a **zajistí se navždy** *Př 12,19*. Kdežto jazyk zrádný jen na okamžik.

Mezi sedmi věcmi, které podle knihy *Přísloví* Hospodin obzvlášť nenávidí jsou hned tři týkající se lži: *Př 6,16-19zrádný jazyk.....srdce osnující ničemné plány.....a křivý svědek, který šíří lži.....*

Upřímnost a pravda k sobě patří tak jako žlutek a bílek ve vajíčku. A přeci je to málo. Bez skořápky, která žlutek a bílek drží pohromadě není vejce vejcem. Stejně tak bez obklopující lásky není naše upřímnost a pravda dokonalá. Písmo říká: „*Všecko nechť se mezi vámi děje v lásce!*“

Prvé, co musíme s vděčností konstatovat je, že Pán Bůh je nadmíru milostivý. Náš nebeský Otec se na své děti dívá pohledem ne jací jsme, ale jací díky oběti Jeho Syna být můžeme a budeme - pokud v ní porosteme. Na každého, kdo uvěřil v smírcí oběť Ježíše Krista se Bůh dívá skrze tuto oběť. Ne jaký ten člověk je sám o sobě, ale jaký je pomocí očišťující moci svaté krve Božího Syna. On řekl: „*J 3,18 Kdo v něho věří, není souzen.*“

Bůh se i na náš sbor a naše společenství dívá pohledem naděje, pohledem lásky a veliké milosti. Je to pohled přes filtr krve Ježíše Krista. Tento filtr zadržuje mnohé tresty a soudy.

(Příklad s červeným filtrem a červenými symboly hříchu)

Při tom platí i všechna slova o soudech, které přicházejí od domu Hospodinova i výchově a trestech, kterými Bůh svůj lid navštěvuje i slovo Písma: „*Žd 12,6 Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.*“

A CO MY? MY PŘED VELIKONOCEMI?...

„***Všechno nechť se mezi vámi děje v lásce***“ Jak jednoznačné a výstižné.

1. Všechno... To slovo znamená, že nejen něco, ale všechno. Nejen občas, ale vždy. „*V š e c h n o nechť se mezi vámi děje v lásce*“...Nám nedělá problém dělat n ě k t e r é věci s láskou. Vlastním dětem s láskou dáváme jídlo, peníze a oděv. Usmíváme se s láskou na ty, kteří se usmívají na nás. Máme-li dobrou náladu, dokážeme s láskou se přenést i přes nepříjemnosti. Dokonce dokážeme občas i zapřít sami sebe a s láskou jednat s protivy a nafoukanci.

Stejně tak ale dokážeme nespravedlivě vynadat komukoli v našem dosahu, když jsme se špatně vyspali, když nám někdo šlápl na kuří oko, když nás někdo naštvál, když zdraví neslouží, když hladina hormonů v našem těle není na běžné úrovni. A to ani nemluvím o občasně škodolibosti, která nás popadne. Pokušení učinit někomu něco zlého. Sobectví, potřebě dokázat si, že jsem lepší než druzí. A to nemluvím ani o vzteklosti, pocitech bezmocnosti, o pádech do pokušení a hříchách z nichž se člověk snaží dostat lži, závisti, zlobou a nenávistí.

Je to slovo pro každého z nás: „***Všechno nechť se mezi vámi děje v lásce***“. Nejen něco a nejen občas, ale **všechno**. Tedy i vždy a všechno. K tomu, abychom mohli Jeho slovo dodržet, potřebujeme důvěrně znát Její samého, který Lásky jest. Potřebujeme se osobně naučit odpouštět i odmluvu přijímat. Musíme si osvojit umění zapomínat. Musíme zjistit, že opravdu platí i na tomto světě, že méně s pokojem a láskou je více než mnoho s nenávistí. Musíme poznávat Pána Ježíše Krista tak zblízka, že porozumíme apoštolově výzvě: „*1K 6,7 Již to je vaše prohra, že se vůbec mezi sebou soudíte. Proč raději netrpíte křivdu? Proč raději nesnesete škodu?*“ A slovům Krista: „*Kdo chce být mezi vámi první, ať je poslední a služebník všech.*“ Musíme zjistit, a to často za pomoci mnohých ztrát, že nahoru mezi Božími dětmi, znamená dolů a že aby mohl ve Kristus růst, já se musím menšit, až budu docela maličký a On Ježíš Kristus bude ve všech mých věcech Pánem a Králem.

2. To druhé jsou ve verši slova : „**mezi vámi**“ Ať se to komu líbí nebo ne, rodina víry je dokonce víc než rodina pokrevní. Sám Pán Ježíš vzkázal své matce, kterou miloval, že Jeho učedníci a ti, kdo činí Jeho vůli jsou Jeho matka a bratři. To ji muselo jistě velmi ranit. Ale je to tak. Přesně podle slova „*Čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.*“

Ve starém zákoně prorok Ageus napomíná lid, že buduje domy své vlastní, zatímco dům Hospodinův je nedostavěn. Říká: „*Ag 1,4 "Je snad čas k tomu, abyste si bydleli v domech vykládaných dřevem, zatímco tento dům je v troskách? Nyní toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty! Sejete mnoho, a sklízí se málo. Jen jezte, nenasytíte se; jen pijte, žízeň neuhasíte; jen se oblékejte, nezahřejete se. Kdo se dává najmout za mzdu, ukládá ji do děravého váčku. "Toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty. Vystupte na horu, přivezte dříví a budujte dům! V něm budu mít zalíbení, v něm se oslavím, praví Hospodin. Pachtíte se za mnoha věcmi a máte z toho málo. Co přinesete domů, já rozvěji. Proč se to děje? je výrok Hospodina zástupů. Protože můj dům je v troskách, zatímco vy se staráte každý jen o svůj dům.*

Rozsah tohoto slova sahá dál než ke zdivu a kamení budovy Hospodina domu. Vždyť je v Písmu napsáno, že sbor lidí, kteří uvěřili v Pána Ježíše Krista je kamení živé, z něhož se buduje duchovní dům. A proto v plné míře platí, co jsme četl z proroka Agea. Totiž, že budování obecnství lidu Kristova stojí před budováním rodiny své vlastní. Mluvím o tom, že izraelský lid za doby proroka Agea už měl své domy postaveny, ale pořád mu to bylo málo, stále je vylepšoval, omítal, zkrášloval, protože se mu nechtělo do budování domu Hospodinova. Mluvím o našich rodinách v nichž zapomínáme na rodinu víry. Na společné obecnství, na Sbor CB-KV, na domov duchovní, na společnost bratrů a sester v Kristu. Vždyť právě zde se máme především milovat navzájem, odpouštět si, má-li kdo něco proti druhému, právě zde se má vše dít v lásce.

3. A to poslední je slovo: „**láska**“

Jeden člověk se rozhodl, že se bude starat o trávník před svým domem. Chtěl tam vypěstovat pravý, anglický trávník. Věnoval mu každou volnou chvíli. Už byl skoro u cíle, až si jednou na jaře všiml, že se v jeho trávníku uchytilo několik pampelišek, které hned vystrčily zářivě jasné květy. Nelenil a šel je vytrhat. Ale nic naplat, každý den se objevilo několik dalších žlutých květů. Koupil na něj jed. Nezabral. A od toho dne se jeho život stal ustavičným bojem proti urputným žlutým kvítkům, kterých každé jaro přibývalo.

„Co mám s nimi dělat?“ ptal se zoufale své manželky.

„Zkus je začít mít rád“, odpověděla mu klidně.

Zkusil to. Po nějakém čase mu zářivě žluté květy začaly připadat jako umělecké dílo zdobící smaragdový trávník. Od té doby žil šťastně.

Je mnoho toho, co nás na druhých rozčiluje bezdůvodně. Jen proto, že jsou jiní než my. Že dělají věci jinak než my. A my na to nejsme zvyklí.

Kolik lidí tě rozčiluje. PROČ JE NEZKUSÍŠ MÍT RÁD ?

„Všecko necht' se mezi vámi děje v lásce.“

V lásce obklopující tvoji

upřímnost a

pravdu.

A to má být naše příprava na velikonoce.

Amen